

Martí

L'Infant és mort, Majestat, quan encara ahir en festejàvem la darrera victòria, a Sanluri. L'enemic fugí après en féssim gran carnatge, deixant armes e bagatges, taula parada e viandes escudellades. Quan l'Infant veié aital desfeta, tingué Consell en el tinell del castell de Sanluri e exhortà tothom que jamai oblidés aquella victòria, que apaivagaria Sardenya sencera. Seguidament estengué lletres amb son segell d'Infant e Rei de Sicília, e aparellà dues galeres a l'Alguer, perquè prest partissin vers Barcelona. Encabat, sens llevar-se el perpunt, tornà al Castell de Càller. E no es ver, Majestat, que après batalla jagués amb una fembra sarda, ans cavalcà tota la nit fins son alberg. E oïda missa de matines, defallí, e no en feu esment fins que no es pogué sostenir. E adés desvariejava, adés romania en gran coneixement, car era pres de les febres. Passà dos jorns amb forts dolors e decaïment, fins que remeté la malura e mudà son semblant. Li dugueren presa la fembra sarda, que no n'hi havia altra en l'illa d'aital gràcia e bellesa, e l'acusaren amb gran tort de les febres, mes no era ver e encontinent l'Infant li donà llibertat e seguretat. E com retornava el mal, demanà confessió, s'encomanà a Nostre Senyor e Madona Santa Maria e feu testament. Llegà vestimentes als pobres, així com feu lo cavaller Sant Martí, son Patró. Retornà armes, segell e senyera a son pare, el bon Rei Martí, e donà ses despulles al Capítol de Càller. Tot això ordenà l'Infant amb tanta serenor, que tothom se'n meravellà. Encabat, dictà els fets dels darrers jorns com ara us els dic, Majestat, s'estremí, e ja passava d'aquest segle quan, prement-nos fort les mans, digué, bell e somrient: "Oc!"